

NANDO, WE'RE HOME

A Return To The Place That Called First

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: НАНДО, МИ ВДОМА

Уже кілька тижнів до мене повертається одна мить із мого життя. Був 1993 рік, і на запуск революційної для того часу системи для гоління ми з батьком полетіли до Вашингтона. Він весь час питає, чи я щасливий, і всміхався. Я нечасто бачив його таким, і це мене інтригувало — ніби він чекав слушної миті, щоб сказати мені щось важливе.

Одного дня після роботи ми гуляли пристанню біля річки. Він схопив мене за руку, притягнув ближче і сказав:

«Нандо... ми в Америці. Нандо... ми вдома».

Він був щасливий — повні очі, майже зворушений, майже готовий заплакати. Але я був надто молодий, щоб зрозуміти, що він насправді мав на увазі поза словами.

Сьогодні я не можу цього забути. Майже сім місяців цей спогад повертається, крутиться в моїй голові. Минуло тридцять три роки, а його немає вже рік. Але його сигнал гучний і ясний: він хоче, щоб я зрозумів, що маю бути готовим знову поїхати — повернутися додому. До дому, який не прийняв мене 61 рік тому лише через помилку лелеки FedEx... але це вже інша історія.

Тут, в Італії, я відчуваюся так, ніби застряг у ящику з-під фруктів, — замкнений у чомусь, що ніколи мені не належало.

Як я туди дістануся, гадки не маю. Мої 70 USD на місяць — мій єдиний ресурс, і я ні за ким не женуся заради грошей. Я женуся тільки за гарними жінками — якщо вони розумні. Не вада, а пристрасть. Борг вдячності тій, кому ніколи не потрібна реклама, — жінці, яка існує, навіть коли стоїть сама.

А коли я нарешті ввійду в якусь кімнату там, у мене в кишені буде три калабрійські перчики чилі. Я представляюся такими словами:

«Це вогонь — єдине, що тримає нас живими і не дає захворіти. Він

починається в роті й закінчується в дупі. Тільки не дайте суперникам про це дізнатися».

Nando